

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε Τεῦχος Η.)

Τότε δ' ἐπλησιάσαμεν ἰκανῶς, ὁ Ὄβριεν ἔλαβε τὴν ἀγκυράν.

Ὅτι οὐκ ἐπέτρεψεν ἀνθρώπους, τοῖς εἶπεν, ἅμα παύσαί μᾶς τὸ ἐπιτρέψω.

Ὁ πλοίαρχος ἐδήλωσε διὰ σημείων ὅτι ἐνόησεν, ὁ γέρον Μοραβός, ὅστις ἔστατο πλησίον του, ἀφῆρε τὸ ἐκ μεταξέπτιλου σκιαδίον του διὰ νὰ μᾶς εὐνοήσῃ· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν σφοδρὰ τῆς πνοῆς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν χεῖρά του καὶ τὸ ἔβριψεν εἰς τὴν θάλασσαν· τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἂν καὶ ἀπολῶν ἔστω, μὲ ἐνέπλησεν ὁμοῦ λύπης· ἠθέλησα περιπαρῶν τὸν κίνδυνον νὰ ριφθῶ εἰς τὴν λέμβον, καὶ νὰ ἀπολαύσω τὸν Ἔρμηρ.

Ἐπερίεργον, ἀνέκραξα ἀποταθῆς πρὸς τὸν ξυλοῦρμας, ὅστις τοὺς ἀγκῶνας ἔχων ἐστηριγμένους τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, ἐθεώρει τὸν Ἔρμηρ ὡς ἄλλο τι, οὐκ ἐπέτρεψα παρὶ τοῦ ταλαιπώρου τούτου πλοίου :

Ὁ Σκίπτιομα εἶπε, διαβιβάσας τὴν ἐντὸς τοῦ κεντρικοῦ του νικητιανῆν ἀπὸ τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν ἀριστεράν, πτύσας τινὰς σταγόνας ἐκ τοῦ χυμοῦ τῆς καὶ σπογγίσας ἀκολούθως τὸ στόμα του διὰ τὴν παλῶμας, προοίμια συνήθη τῶν λογῶν του, σκέπτεται, κυρίε Βενειαμὴν, ὅτι ὁ Ἔρμηρ κινδυνεύει.

Ἄλλὰ νομίζεις ὅτι ὑπάρχει βλάβη τις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Ὀχλάσσης μέρος τοῦ σκάφους ;
— Ναί ! κύτταξε πόσον καθαρὸν ἐξέρχεται τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν ἀντλίαν. Φανερόν λοιπὸν εἶναι, ὅτι τὸ νερὸν τοῦτο ἀνανεοῦται.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν μαῦρός τις καπνὸς καὶ στρουγγυλῆς φλογὼν ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ μαγειρείου. Εἶτα τῆς κραυγῆ τρομερᾶ ἠντήχησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ταλαιπώρου πλοίου. Φωτιά . . . . . !
Φωτιά . . . . . !

Ὁβριέν, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀρίσωμεν νὰ χαθῶσιν οἱ πλοῖοι οὗτοι· διάταξον νὰ ρίψωσι τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν· ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων ναυτῶν.

Ὁ Ὄβριεν ἠρνήθη, καὶ μοὶ παρέστησεν δροβότατα ἐκτιθέμενοι τοιοῦτοτρόπως οἱ ἄνθρωποι μᾶς καὶ ἠβέλομεν εὖρει βίβαιον θάνατον. ἐντούτοις εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τοῦ τρόμου, οἱ δύο νέοι ἱεραπόστολοι καὶ οἱ ναῦται τοῦ Ἐρμού ἐγκατέλιπον τὴν ἀντλίαν καὶ ὤρμησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον· ἀλλὰ μ' ὄλας τὰς προσπάθειάς των, αἱ φλόγες ἤβησαν ἐτι μάλλον. Ἐπεὶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοίαρχου, ἦν ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου δὲν μᾶς ἐπέτρεψε ν' ἀκούσωμεν, τέσσαρες ἀπέσπασαν τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ ἔβριψαν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ διὰ μὲν τούτου τοῦ μηχανήματος ἐβίβη τὸ πῦρ, δὲν εἴμεθα ὁμοῦ αἰστέι πεπεισμένοι τῆς ἀσφαλείας των, διότι ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ μαγειρείου, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ ἐργασθῇ εἰς τὴν ἀντλίαν,

ἦτο προφανές ὅτι ὄλων αἱ δυνάμεις εἶχον ἐξαντληθῆ ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ κόπου, καθότι μηδενὸς τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἐρείσθησαν.

Τοῦ κινδύνου παρελθόντος, παρεβλήθησαν ἐκ νέου εἰς τὴν ἀντλίαν, ὁ δὲ πλοίαρχος ἀνέλαβε τὴν προτέραν του θέσιν παρὰ τὸν γέροντα ἱεραπόστολον· εὐθὺς ὁμοῦ εἶδομεν τὸν ξυλοῦργὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τῆς μεγάλης καταπακτῆς καὶ τρέχοντα μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν πλοίαρχον πρὸς ὃν ἐλάλησέ τι κρυφίως.

Ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως καὶ τῆς θαθείας ταραχῆς ἦν παρατηρήσαμεν ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐσυμπεράναμεν ὅτι ἡ εἶδησις ἦν ὁ ξυλοῦργὸς διεκοίνει τοιοῦτοτρόπως ὤφειλε νὰ ᾔνοι λίαν σοβαρὰ. Μετὰ μίαν στιγμήν, ὁ ἄνθρωποι οὗτος ἐλθὼν παρὰ τὴν ἀντλίαν, ἔβριψεν ἐντὸς αὐτῆς τὸν καθετήρα, τὸν ἀπέσυρε καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος πολλὰ περίλυπον. Ἡλεκτρικὸν ἀποτέλεσμα παρήγαγε τὸ σημεῖον τοῦτο. Οἱ ναῦται ὧν προηγουμένως αἱ δυνάμεις ἐφαινότο ἐξηντλημέναι ἀπεκδυθέντες τοὺς ὑπενώδτας των, καὶ ρίψαντες τὰ σκιαδιά των, ἀνέλαβον τὴν ἀντλίαν μετὰ πλείστης ἢ εἰπέρ ποτε ζήσεως, οἱ νέοι ἱεραπόστολοι, οἵτινες πρὸ ὀλίγου καταλιπόντες τὸ καταστρώμα εἶχον καταβῆ εἰς τὸν θάλαμον διὰ νὰ παρηγορήσωσι τὰς συζύγους των, ἀνεφάνησαν ἀμέσως· ὁ δὲ πλοίαρχος καὶ ὁ γέρον, μέχρι τοῦδε μὴ ἐργαζόμενοι, ἠνώθησαν μετ' αὐτῶν· οὔτε τὸ πρόσωπόν των οὔτε αἱ κινήσεις των ἐξέφραζον τὸ μέγεθος τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου· τὸ ἐξωτερικὸν των ἦτο εὐσταθές καὶ γαλήνιον· ἠγωνίσθησαν καὶ οὗτοι ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς· ὁ δὲ πλοίαρχος, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτηε νὰ λαλήσῃ πρὸς ἡμᾶς, ἀπεσπάσθη τῆς συσσωματώσεως, καὶ λαβὼν τεμάχιον σανίδας ἐφ' οὗ ἐγραψε διὰ κιμαλίας τι, ἐπλησίασε τοῦ πλοίου καὶ ἀνύψωσε τὴν σανίδα· ἐπ' αὐτῆς ἦτο γεγραμμένη ἡ τρομερὰ αὐτῆ λέξις « ΒΥΘΙΖΟΜΕΘΑ ».

Ἄλλὰ τί ἠδυνάμεθα νὰ πράξωμεν ὑπὲρ αὐτῶν. Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἡ Θάλασσα ἦτο τοσοῦτον ἐξηγριωμένη, καὶ τὰ κύματα τοσοῦτον σφοδρῶς συνετρέβοντο κατὰ τῶν πλευρῶν τοῦ ταλαιπώρου πλοίου μας, ὥστε αἱ ἐπηκενίδες αὐτοῦ ἔτριζον, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἐφαινότο ὅτι ἐμελλον νὰ διαβρῶσιν. Ἐκτὸς τῆς μικρᾶς φώκης δὲν εἶχομεν ἄλλα ἴστια. Ὁ Ὄβριεν τῷ ἐσῆμανε διὰ τῆς χειρὸς ὅτι καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα ἐντὸς κινδύνου καὶ ὅτι πρὸς τὸ παρὸν εὐχὰς μόνον ἠδυνάμεθα ν' ἀπευθύνωμεν ὑπὲρ αὐτῶν. — Τότε αἱ δύο γυναῖκες ἐξελθοῦσαι τοῦ θαλάμου ἐπροχώρησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἶτα γονυπετήσασαι ἐβήρουν, Ἄμφοτέραι ἦσαν ὠχραὶ καὶ ἐν-ρομοί· ἡ ἐωτέρη φέρουσα λευκὴν ὀθώνην· εἶχε τοὺς βραχίονας γυμνοὺς, τὴν δὲ κόμην λυτὴν, κάλυτρον καὶ ταλαντευομένην ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν της, ἡ πρεσβυτέρα ἰφόρει μακρὸν χιτῶνα ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐκάλυπτε τι. Οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι τὴν στιγμήν καθ' ἣν, ἅμα προσευχηθεῖσαι, ἐπορεύθησαν πρὸς τὸν γέροντα, ὅστις κεκοιτικῶς ἀπὸ τὴν ἀντλίαν εἶχε καταλάβει τὴν προτέραν του θέσιν. Ἡ νεωτέρα ἐβρίβη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος Μοραβοῦ καὶ ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ στήθος του, ἡ δὲ πρεσβυτέρα, ἦτις περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὸν μανδύαν της, ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας των. Τέλος ἐν μέγα πρᾶ-